

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਡੀ ਫਲਸੋ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਧੰਨ ਰਾਜ ਜਯਾਨਾ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1957 ਦੀ ਆਰ.ਐਫ.ਏ. 32-ਡੀ

ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXVIII)-ਐੱਸ. 13(2) "ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ" - ਦਾ ਮਤਲਬ - ਕੀ ਪੂਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਸੂਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਵਧਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ-ਕੀ ਪਹਿਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜਾਂ ਵਧਾਈ ਗਈ ਮਿਤੀ ਤੱਕ - ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (XVI) 1908 ਦਾ)-ਸ. 49-ਅਣ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਲੀਜ਼-ਡੀਡ - ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੈਟਲ ਕੀਤੇ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ 'ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰ' ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ 'ਸੂਟ' ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਖਤੀ ਨਾਲ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ "ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਸ਼ਬਦ, ਐਕਟ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੇਸ ਦੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਏ ਜਾਏ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਵਧੀ ਹੋਈ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ। ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਲੀਜ਼-ਡੀਡ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿਰਾਇਆ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੱਤ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਜਗਮੋਹਨ ਲਾਲ ਟੰਡਨ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, 21 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਦੇ ਦਿਨ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ। 6,890.75 ਐਨ.ਪੀ. ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ।

ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਸੁਖਬੀਰ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ. ਹਾਰਡੀ ਅਤੇ ਕੇ. ਦਿਆਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ.

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਇਹ ਮੁਦਈ ਧਨ ਰਾਜ ਜਨੇਆ ਦੀ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ 22 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਤਿ. ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ।

ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ

11,180. ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਰੁਪਏ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। 6,890-12-0, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਹੋਣ ਲਈ ਛੱਡ ਕੇ।

ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਪੱਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਚਾਰ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ (a), (b), (c) ਅਤੇ (d) ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸੇ 1 ਜਨਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਚੌਥਾ 1 ਜੁਲਾਈ, 1944 ਨੂੰ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਚਾਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦਾ ਕੁੱਲ ਕਿਰਾਇਆ ਰੁਪਏ ਸੀ। 478-2-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਰੁਪਏ। ਭਾਗ (ਏ) ਲਈ 150, ਰੁ. ਭਾਗ (ਬੀ) ਲਈ 100, ਰੁ. ਭਾਗ (ਸੀ) ਲਈ 125, ਅਤੇ ਰੁ. ਹਿੱਸੇ (d) ਲਈ 75। ਇਸ ਨਾਲ ਕੁੱਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਣਦੀ ਹੈ। 450 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 28-2-0 ਹਾਊਸ-ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੀ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ। 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1947 ਤੱਕ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1947 ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ-ਮੇਰਵਾੜਾ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ, 1947 (1947 ਦਾ ਐਕਟ 19) ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਇਆ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ। 450 ਤੋਂ ਰੁ. 652-8-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਰੁ. 40-12-0 ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਜੋਂ, ਕੁੱਲ ਰੁ. 693-4-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੇਮ, ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਮਈ, 1947 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਇਸ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1947 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ। 693-4-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੇਮ ਪਰ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਮਿਆਦ ਲਈ ਛੋਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੈ (a) ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ (b) ਉਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ। ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ 'ਤੇ ਛੋਟ 134 ਫੀਸਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਘਟਾ ਕੇ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਆ ਗਈ। 600 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 564-12-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਰੁ. 35-4-0 ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ. ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਪੱਖ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ

ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ 600 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵੀਨੀਕਰਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। . ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਰੁ. ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਟੈਕਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ 600 ਵੰਡੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1947 ਤੱਕ, ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਮਕਾਨ-ਟੈਕਸ, ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 478-2-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ? 600 ਦੀ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ, ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਸੱਚਾਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 14 ਜੁਲਾਈ, 1948 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਛੋਟ ਦੀ ਰਿਆਇਤ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ 15 ਜੁਲਾਈ 1948 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ 1 ਅਗਸਤ, 1948 ਤੋਂ, ਅਸਲ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਰਾਇਆ ਰੁਪਏ। 652-8-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਰੁ. 40-12-0 ਹਾਊਸ-ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ, ਕੁੱਲ ਰੁ. 693-4-0, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਹਾਊਸ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ 64 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੀ ਅਤੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਤੋਂ, ਇਸਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾ ਕੇ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ. 652-8-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਉਸ ਦਰ 'ਤੇ ਹਾਊਸ-ਟੈਕਸ ਰੁਪਏ ਆਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ 717-12-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਆਈ।

ਮੁਦਈ ਨੇ 1 ਅਗਸਤ, 1948 ਤੋਂ 30 ਸਤੰਬਰ, 1949 ਤੱਕ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। 693-4-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਅਤੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਤੋਂ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਤੱਕ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ। 717-12-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਪਹਿਲੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਹੈ। 9,705-8-0, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਰੁ. 22,250-4-0, ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਸੀ। 31,955-12-0) ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। 600 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਕਰੈਡਿਟ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਹਰ ਵਾਰ ਬਿੱਲ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਬਕਾਇਆ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ

ਰਕਮ ਸੀ. 25,800 ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ 31,955-12-0 ਅਤੇ ਰੁ. 25,800 ਰੁਪਏ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 6,155-12-0, ਜੋ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਤੱਕ ਕਲੇਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਕਾਏ ਸਨ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਅਨੁਕੂਲ ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। 30 ਜੂਨ, 1952 ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ 28 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ। 717-12-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਪ੍ਰਤੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 1,435-8-0 ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਦਈ ਨੇ 1 ਜੁਲਾਈ ਤੋਂ 30 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਤੱਕ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸੀ ਦਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। 3.588-12-0 ਰੁਪਏ ਦੇ ਕੁੱਲ ਅੰਕੜੇ 6,155-12-0, ਰੁ. 1,435-8-0, ਅਤੇ ਰੁ. 3,588-12-0 ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਹੈ। 11,180-0-0. ਇਹ ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 9 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮੁਦਈ ਦਾ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਏਮਰ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ ਐਕਟ 38) ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਅਧੀਨ ਵੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੱਖ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਦੋ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ (1) ਧਾਰਾ 13(1)(a) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਬਕਾਇਆ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟੈਂਡਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ (2) ਧਾਰਾ 13(1) (k) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਉਂਕਿ, ਪਿਛਲੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਦਿੱਲੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਹਾਤਾ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਮਾਰਤ ਇਸਦੇ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੇ ਹੁਣੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੋ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵੀ ਮੰਗਿਆ ਹੈ। 4,289-4-0 ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਵੱਧ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਰਕਮ, ਹੁਣ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਇਹੀ ਉਹੀ ਮੁੱਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ

ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 10(ਏ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦੋ ਨਿਰਮਾਣਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਉਸਾਰੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਬਣੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉਸਾਰੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਇਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 1944 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਮੁਦਈ ਧਨ ਰਾਏ ਜਯਾਨਾ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1. ਉਹ ਅਸਾਮ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਜੋੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਮੀਨ ਲਾਲ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 12) 1948 ਤੱਕ ਮੁਦਈ ਦਾ ਲੇਖਾਕਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਅਸਾਮ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜੁਲਵ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। 1948, ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੋ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਬਾਰੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਦੋ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਜੁਲਾਈ 1948 ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ।

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਸਬੂਤ, ਇੱਕ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦੁਆਰਾ, ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਰਚਨਾਤਮਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ- 4 ਜੁਲਾਈ, 1941 ਦੀ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ, ਪੀ. 127 ਦੀ ਧਾਰਾ 1(ii) ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਤੋਂ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੈਰਾ 1(ii) ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਪੱਟੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਟੇਦਾਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਬਾਹਰੀ ਜਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਅਤੇ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਇੰਪਰੂਵਮੈਂਟ ਟਰੱਸਟ ਵਿਚਕਾਰ ਲੀਜ਼ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਖਤਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦਾ ਇਹ ਮੈਦਾਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ,

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਸਿਰਫ 1 ਮਈ, 1947 ਤੋਂ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, 1952, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁਦਈ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰੁਪਏ ਦੇ ਵਧੇ ਹੋਏ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। 652-8-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਪਲੱਸ ਰੁਪਏ। ਹਾਊਸ-ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ 40-12-0, ਕੁੱਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰੁਪਏ 693-4-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਕੁੱਲ ਅੰਕੜੇ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 600 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਮਕਾਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵੰਡਣਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਚਨਚੇਤ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ 13 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਛੋਟ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ 1 ਮਈ, 1947 ਤੋਂ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਗਿਆ। 693-4-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ 'X' ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਗਿਬਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ "ਜੁਲਾਈ, 1947" ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੈਰਿਆਂ, 3 ਤੋਂ 13 ਵਿੱਚ, ਲੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਨੋਟ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ- "ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਹਿਮਤ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।" ਇਸ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ, ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਹਨ। ਇਸ 'ਤੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਹਸਤਾਖਰ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨੋਟ ਜਾਂ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਪੈਰਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਇੱਕ ਲੀਜ਼ ਦੇ couched ਹਨ; ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਸੌਦੇ ਦਾ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੇ

ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੈ। ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਜਿਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਓਪਰੇਟਿਵ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਾਇਆ। ਖੁਦ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਇਸਲਈ, ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਲੀਜ਼ ਡੀਡ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁੱਖ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾ ਤੱਤ: ਹਲਧਰ ਪਾਠਕ ਬਨਾਮ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘਾ ਚੌਧਰੀ (1), ਅਤੇ ਮੋਤੀ ਸਾਗਰ ਬਨਾਮ ਧੰਨਾ ਮੱਲ (2)। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ 1 ਮਈ, 1947 ਅਤੇ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ। 600 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਨਾ ਕਿ ਰੁ. 693-4-0 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਬਚਾਅ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭੁਗਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੁਪਏ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 4,289-4-0, ਸਿੱਖੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ। ਇਸ ਰਕਮ ਦਾ ਮੁਦਈ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਮੁਦਈ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। 30 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਤੱਕ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 11,180 ਰੁਪਏ। 1 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਤੋਂ 28 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਤੱਕ ਦੇ ਬਕਾਏ, ਰੁ. 2,153-4-0. ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਅੰਕੜਿਆਂ ਦਾ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਹੈ। 13,333-4-0, ਜੋ ਕਿ 28 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਤੱਕ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ। 11 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। 14,500 ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਸੂਟ ਦੀ ਲਾਗਤ ਲਈ। ਹੁਣ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੁੱਲ ਲਾਗਤ ਰੁਪਏ ਬਣਦੀ ਹੈ। 2,558 ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਰੁ. 13,333-4-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। 15,891-4-0, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਦੀ ਘੱਟ ਹੈ। 1,391-4-0. ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ

ਸਿਰਫ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਜੋ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1952 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦਾ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਕੈਲ, 499.

(2) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1922 ਲਾਹ, 329

ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਸਿਰਫ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ, ਰੁਪਏ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 1,260-6-0 ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੁ. 13,333-4-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। 14,593-10-0.

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਘੱਟ ਹੈ। ਸਿਰਫ 93-10-0

ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ "ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ" ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖਰਚੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ "ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ" ਸ਼ਬਦ ਧਾਰਾ 13 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਰਦਾਸ ਜੋੜੀ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। , ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ -

"ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, -"

ਅਤੇ ਫਿਰ ਧਾਰਾ (a) ਤੋਂ (1), ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ 'ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ' ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਹੈ , ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਦ ਸੂਟ' ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਰਚੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਰਚੇ

ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਰੂਪ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਛਿਡਾ ਰਾਮ, ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 95-ਡੀ ਜਾਂ 1955 ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ 15 ਦਸੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਦਾ ਹੋਣਾ. ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇਵੀ, 1954 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 197-ਡੀ, 24 ਅਗਸਤ, 1954 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਰਘੂਨਾਥ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਝਭੂ ਮੱਲ, 1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 660-ਡੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੀ ਰਾਏ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ, ਨਾ ਕਿ। ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹੀ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ. ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਡਿਟੈਂਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਕਮੀ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਹੈ। 93-10-0. ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। 'ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ', ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਇਕੱਠੇ ਅਦਾ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਜੋ ਉਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ) ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਮੇਰਾ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਅੰਦਰ ਸਮਾਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਭੱਤੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ "ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ: ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ

ਆਉਂਦੀ। . ਇਹ ਗੱਲ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੀ ਦਬਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਨਰ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਲ. ਨਰਸਿੰਘ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਹਕੀਮ ਗੁਲਾਮ ਨਬੀ (3), 1905 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ। ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ 'ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ'। ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਤਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਰਾਮ (4)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, 'ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸਮਾਂ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਐਲ ਕਪੂਰ ਜੇ.. ਵੈਦਿਆ ਨਾਥ ਅਵਾਰ ਬਨਾਮ ਗੋਨੀ ਚੰਦ ਸਹਿਲ। 1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 92-ਡੀ, 15 ਦਸੰਬਰ 1955 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, (3) 7 ਏ ਪੀ.ਆਰ. 190 ਗ੍ਰਾਮ (4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1923 ਲਾਹ, 643. ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ., ਇੰਦਰ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਚੰਦ, 1957 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 104-ਡੀ, 19 ਅਗਸਤ, 1959 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ, ਗਰੋਵਰ ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਨੈਨਾ ਰਾਮ, ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 485-1959 ਦੇ ਡੀ, 16 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ. ਨੇ 1952 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਕੇਸ ਹੈ, ਰਾਏ ਸ਼ਾਮ ਬਨਾਮ ਬਾਲਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, 1959 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 300-ਡੀ, ਨੇ 20 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੋਪੜਾ ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਪ-ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1952 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ (5),

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਡਿਫਾਲਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਵੇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 13 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਡਿਫਾਲਟ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਉਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਮੂਲ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ।

ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 11 ਜੂਨ 1956 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ 20 ਜੂਨ 1956 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਲਈ। ਵਿਚਕਾਰ. 17 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਪੀ. 129 ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਰੁਪਏ ਹੋਣ ਦੀ 1.391-5-0 ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ 4 ਜੁਲਾਈ 1956 ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 31 ਜੁਲਾਈ 1956 ਤੱਕ ਪੰਜ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 22 ਅਗਸਤ, 1956 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 21 ਫਰਵਰੀ 1957 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ 17 ਜੂਨ, 1956 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਪੀ 129, 'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਕ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ 1,391-5-0 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਹੁਣ ਬਾਹਰ ਕਾਮੁਕ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, - ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦੀ ਰਕਮ ਸੀ। 93-10-0. ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ

ਮੁਦਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਸ ਗੁਣਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। 14.500 ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਘਿਣਾਉਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਚਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਬਕਾਏ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਸੀ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਮੁਦਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵੀ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ 17 ਜੁਲਾਈ 1956 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੀ. 129 'ਤੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਣੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ, ਉਸ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਰੁਪਏ। 14.500, 11 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਰਕਮ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਰੁਪਏ ਹੈ। 93-10-0. ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਭੁਗਤਾਨ "ਫਿਰ ਬਕਾਇਆ" ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਬਕਾਇਆ। . ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਉਸ ਦਿਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਮਿਤੀ ਜੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 30 ਵੇਂ ਦਿਨ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਤੱਕ

ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੋ ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ। ਬਾਰ 'ਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਕ ਹੁਕਮ ਤਹਿਤ ਸੀ. ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਹਨ। 600 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮਾਂ ਲਈ ਭੱਤਾ ਦੇਣਾ। ਉਹ ਇਸ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 30 ਵੇਂ ਦਿਨ ਤੱਕ ਬਕਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਕਿ ਵਧੇ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਲਾਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੂਟ 93-10-0. ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 30 ਵੇਂ ਦਿਨ ਤੱਕ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 13 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। - 1952 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ। ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਭੱਤਾ ਉਸ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ। 4,289-4-0 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਅਸਲ ਦਾਅਵਾ ਰੁਪਏ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 11,180 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

1051 ਐਚ ਸੀ-1,000-8-8-64-ਸੀ., ਪੀ. ਐਡ ਐੱਸ., ਪੀ.ਬੀ., ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ |

ਮੋਹਿਤ ਕੁਮਾਰ (ਅਨੁਵਾਦਕ)